

Lapvég

A fej lehajlott, lecsüngött a kéz is, az erek finom hálózatán már fennakadtak a vörösbor szelíd képei, amikor a szem, igen, a szem, nos, a szem valamit felfedezett a televízió képernyőjén, épp az a műsor futott azon, melyet betűreklámnak kereszteltek annak idején, és a pénz nélküli reklám és az olcsó híradó szerepét töltötte be, hát én ezen a képernyőn, épp csak átvonulóban, már-már eltűnőben, azt láttam olvasni, azt olvasni láttam, azt látni olvasni, azt olvastam látni, hogy külügyminiszterünk igen örül, hogy a magyar kül diplomácia piszkosul örül, hogy a szerbek elásták a csatabárdot, mert mégiscsak a legfontosabb, hogy ne harcoljanak a környező népek, és ezért külügyminiszterünk el is ment a szerbekhez, mert mikor ment volna máskor el, mint háború idején, amikor az egész világ azt kiabálja, hogy álljon meg Szerbia, de az nem áll meg, amikor a szerbekkel már gyomorkérdésből se tárgyal senki sem az oroszokon s egy két velük rokon lelkű népen kívül, amikor ezek a derék szerbek rendesen kaszabolják a muzulmánokat, csak úgy, mert vannak és szerintük rossz helyen vannak, és épp lövik is ezek a szerbek a lakosságot, s a lakosságon kívül a megfigyelőket is, meg fogva is tartják őket, a tévéseket is, de hát nem ez a megbonthatatlan nagy szerb-magyar barátság lényege, hanem az, hogy a csatabárd legyen jól elásva, és bizonyára így van ez rendjén jó szomszédok között, én nem vagyok politikus, és a politikai sikerek fogalmát sem tudom felfogni, mert nekem, lám, milyen egy fa()*fej vagyok, nekem a megerőszkolt muzulmán nők ezrei jutnak immár a szerbekről sokáig eszembe, akik most ott hordják méhükben a megszállók beléjük erőszakolt kölykét, és én emlékszem arra is, hogy a megerőszkolás filmfelvételeit szuperáron dobták piacra a nyugat pornócapái, mert hát igen, más azt látni, hogy színészek játsszák el az erőszakot, és más, ha igaziból akasztanak be a visítózó gyereklánynak a szép nagy szerb férfiak a szép nagy szerb dorongjaikkal, szépen sorban, egymás után, hát igen, az ilyesmire könnyebb még a fogyasztói társadalom fogyasztói foteljaiban is koitálni, szóval ott a gyermekek a feltört méhekben (már ha a méhek elég érettek voltak a befogadásukra és a kihordásukra, s nagyon sok még nem volt az) ártatlanok persze, de mégis, ezek a nők mit gondolnának a békepipa látványos és mindenkit ledöböntő elásásáról, hát nem hiszem, hogy épp a magyar külpolitika vezetője lenne számukra a moralitás emblémája, meg a piacok halottjai, meg az aknával szétlőtt kisgyerekek jutnak eszembe, hogy azok mit gondolnának, s a műemlékek romjain száradó vér, a tengereket megfestő vér, a vért megfestő vér, az mit gondolna, mit gondolnának a friss sírokkal elnehezült temetők, de hát én csak civil vagyok, nyilván az a legfontosabb, hogy békét kössünk, s lám, békét is kötöttünk, csak hát azt kellene megvizsgálnunk, kik kötöttek még békét ezzel a szerb vezetéssel a civilizált államok közül, vagy nem kéne persze megvizsgálni, örülnünk kéne, hogy elásták a csatabárdot, nem lesz háború, nálunk nem, de ha mi ilyen könnyen kötünk békét, és mindegy, hogy kivel csatabárdolunk, mindenféle méltóság és tisztesség nélkül, akkor engedtettsék meg nekem a felvetés, szigorúan nem politikai szempontokat figyelembe véve, hogy szereljük le a hadseregünket, minek az, adódjék elő bármely konfliktus, politikusaink gondosan mérlegelve kiharcolják a csatabárd-elását, mindig leszünk elég sunyik és szervilisek ahhoz, hogy bármilyen nációval, bármilyen bűnök elkövetőivel lelkendezve parolázzunk, mert a diplomácia mégiscsak diplomácia, hiába, hogy nem értek hozzá, s az is lehet, imígyen pedig öregbíjtük nációnk jó hírnevét a világban – úgy legyen, nektek!

ZALÁN TIBOR

P.S. Attila unokaöcsémet pedig tessenek leszerelni, ha nincs rá szükség, mert a nagymamája kertjében, tavaszi veteményezés ügyben, igen nagyon kellene, háború pedig már – mint kifejtésre került – semmiképpen sem lesz...

*Az „sz”-t a főszerkesztő cenzurázta (G.J.)